

Comentariul poeziei Mistretul cu colti de argint scrisa de Stefan Doinas Augustin - a treia parte

Punctul culminant se impune prin sosirea unui mistret urias, real, care, apropiindu-se de printul aflat "in amurg la izvor aplecat", cu coltii sai "ca argintul", "il trase salbatic prin coltul roscat".

Jertfirea printului are loc intr-o atmosfera romantica, de consonanta deplina cu linistea cosmica, sub "luceferii palizi ai boltii". Apare aici si ideea expresionista a solitudinii cosmice a omului, avand ca efect nu spaima apocaliptica, ci impacarea senina cu neantul, in momentul atingerii, chiar de scurta durata, a idealului vietii.

Glasul vanatorului care sperase permanent in izbanda, caci el "a vazut idei", rasuna sfasiator, dar nu deznadajduit, ci revoltat: "Ce fiara ciudata ma umple de sange/ oprind vanatoarea mistretului meu?" Frunza, verdele padurii se vestejeste, natura intreaga sufera. Chiar "pasarea neagra", corbul lui Poe, simbolul mortii, "sta-n luna si plange".

Servitorul, care raspunsese chemarilor stapanului sau, mai intai "privindu-l istet", apoi "zambind indraznet" si a treia oara "razand cu dispret", incearca sa-l intoarca, pentru ultima oara, cu fata la realitate. Mistretul care-1 rapune pe print nu mai are coltii "de argint", ci "ca argintul" - metafore pentru cele doua lumi opuse - cea ideala si cea reala.

Moartea devine termenul metaforic al nemuririi. Poetul aduce o viziune moderna asupra mitului jertfei pentru creatie: artistul pierde rapus de insasi creatia sa

Opozitia intre idealul plasmuit de omul superior si incapacitatea celor din jur de a-l intelege, de a-ideslusi sensurile este vizibila. Reluand verbul la imperativ "taci", in final, autorul renunta la semnele de suspensie, prin care sugera regretul ca nu poate fi inteles, refuzul realitatii si foloseste punctul, simbol grafic al finalitatii certe. Ultima dorinta este de sorginte orfica: "Mai bine ia cornul si suna intruna/ Sa suni pana mor, catre cerul senin".

In antiteza cu "inima neagra de codru" de la inceputul poeziei, atmosfera se lumineaza, cerul este senin, semn al impacarii cu destinul, al intelegerii actului esential de sacrificiu in numele adevaratei arte. La asfintitul lunii, ca pe un taram de vraja, "cornul suna", insa "foarte putin", realizandu-se ultima dorinta a celui ce a cazut victima.

Bucuria izbanzii este scurta ca un fuger iar seninatatea ei se topeste in nota de tristete ce-l copleseste pe vanatorul ajuns la asfintit.